

trupuri până la nori

Ursu Marian Florentin

stai lângă mine tolănită în așternutul
acesta al anilor
probabil mi-am pierdut definitiv
arealul
în încleștarea orgoliilor
dar tu mă vezi ca pe un joc de linii și nuanțe
ca pe o artă personală
o arhitectură a închipuirilor tale
pesemne te-ai obișnuit cu rutina
trupurilor noastre până la nori

cum ar fi de pildă
dragostea fără uși trântite
setea fără buzele arse
picioarele tale nemăsurate
fără privirea mea de expectativă ?

în definitiv,
cum ai putea să le spui
apelor să nu mai fie râuri
timpului să nu mai fie nisip
iubirii să nu mai fie rană?

cum ai putea să-i spui ecoului meu
să nu te mai strige
pe nume?